

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (třetího senátu)

13. září 2017^{*i}

„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (EU) č. 604/2013 – Určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států – Článek 28 – Zajištění dotyčného za účelem jeho přemístění do příslušného členského státu – Lhůta pro provedení přemístění – Maximální délka zajištění – Výpočet – Přijetí žádosti o převzetí dotčené osoby před jejím zajištěním – Odložení výkonu rozhodnutí o přemístění“

Ve věci C-60/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Kamarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (odvolací správní soud ve Stockholmu rozhodující v otázkách migrace, Švédsko) ze dne 29. ledna 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 3. února 2016, v řízení

Mohammad Khir Amayry

proti

Migrationsverket,

SOUDNÍ DVŮR (třetí senát),

ve složení L. Bay Larsen (zpravodaj), předseda senátu, M. Vilaras, J. Malenovský, M. Safjan a D. Šváby, soudci,

generální advokát: Y. Bot,

vedoucí soudní kanceláře: C. Strömholm, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 25. ledna 2017,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za M. Khiru Amayryho S. Stoevou, advokat,
- za Migrationsverket F. Beijerem a F. Axlingem, jako zmocněnci,
- za švédskou vládu L. Swedenborgem a A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson a N. Otte Widgren, jako zmocněnci,
- za belgickou vládu M. Jacobs a C. Pochet, jako zmocněnkyněmi,

^{*} Jednací jazyk: švédština.

- za německou vládu T. Henzem a R. Kanitzem, jako zmocněnci,
- za nizozemskou vládu K. Bulterman a B. Koopman, jako zmocněnkyněmi,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za vládu Spojeného království C. Crane a M. Holtem, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Blundellem, barrister,
- za švédskou vládu C. Bichet, jako zmocněnkyní,
- za Evropskou komisi M. Condou-Durande a K. Simonssonem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 1. března 2017,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 28 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (Úř. věst. 2013, L 180, s. 31, dále jen „nařízení Dublin III“).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Mohammadem Khirem Amayrym a Migrationsverket (imigrační úřad, Švédsko) (dále jen „úřad“) ve věci rozhodnutí tohoto úřadu o zajištění M. Khira Amayryho do doby, než bude přemístěn do Itálie na základě nařízení Dublin III.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 2013/33/EU

- 3 Článek 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. června 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (Úř. věst. 2013, L 180, s. 96, dále jen „směrnice 2013/33“), stanoví:

„1. Členské státy nesmějí nikoho zadržet [zajistit] pouze proto, že je žadatelem v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany [(Úř. věst. 2013, L 180, s. 60)].

[...]

3. Žadatel může být zajištěn pouze v těchto případech:

[...]

- f) v souladu s článkem 28 nařízení [Dublin III].

[...]“

- 4 Článek 9 směrnice 2013/33, nadepsaný „Záruky pro zajištěné žadatele“, v odstavci 1 stanoví:

„Žadatel musí být zajištěn pouze po co nejkratší dobu a pokud přetrvávají důvody stanovené v čl. 8 odst. 3.

Správní řízení týkající se důvodů zajištění stanovených v čl. 8 odst. 3 musí být vedena s náležitou péčí. Zpoždění, k nimž dojde během správních řízení a jež nejsou zaviněna žadatelem, nemohou být důvodem pro to, aby byl žadatel nadále zajištěn.“

Nařízení Dublin III

- 5 Bod 20 odůvodnění nařízení Dublin III zní následovně:

„K zajištění žadatelů by mělo docházet v souladu se zásadou, že osoba by neměla být zajištěna pouze proto, že žádá o mezinárodní ochranu. Zajištění by mělo trvat co nejkratší dobu a podléhat zásadám nezbytnosti a proporcionality. Zajištění žadatelů musí být v souladu zejména s článkem 31 [Úmluvy o právním postavení uprchlíků podepsané v Ženevě dne 28. července 1951]. Řízení podle tohoto nařízení týkající se zajištěné osoby by měla probíhat přednostně a v co nejkratších lhůtách. Pokud jde o obecné záruky ve vztahu k zajištění, jakož i případně podmínky zajištění, měly by členské státy uplatňovat ustanovení směrnice 2013/33[...], rovněž na osoby zadržované na základě tohoto nařízení.“

- 6 Článek 27 odst. 3 a 4 tohoto nařízení stanoví:

„3. Pro účely odvolání proti rozhodnutí o přemístění nebo přezkumu tohoto rozhodnutí, členské státy ve svých vnitrostátních právních předpisech stanoví:

- a) že na základě podání odvolání nebo žádosti o přezkum získává dotčená osoba právo zůstat v daném členském státě, dokud nebude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu; nebo
- b) automatický odklad přemístění na určitou a přiměřenou dobu, během níž soud po důkladném a pečlivém posouzení rozhodne, zda má být s odvoláním nebo přezkumem spojen i nadále odkladný účinek; nebo
- c) že dotčená osoba může v přiměřené lhůtě požádat soud o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jejím odvolání nebo o přezkumu. Členské státy zajistí, aby účinný opravný prostředek v podobě odkladu přemístění byl v platnosti až do přijetí rozhodnutí o první žádosti o odklad. Jakékoli rozhodnutí o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění musí být přijato v přiměřené lhůtě, která zároveň umožní důkladné a pečlivé posouzení žádosti. Rozhodnutí neodložit výkon rozhodnutí o přemístění musí obsahovat důvody, na nichž je založeno.

4. Členské státy mohou stanovit, že příslušné orgány mohou z úřední moci rozhodnout o odložení výkonu rozhodnutí o přemístění do doby, než bude rozhodnuto o odvolání nebo o přezkumu.“

- 7 Článek 28 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Členské státy nezajistí osobu pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení.

2. Členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

3. Zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd.

Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.

V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

4. Pokud jde o podmínky zajištění a záruky vztahující se na zajištěné osoby, použijí se na provádění přemístění do příslušného členského státu články 9, 10 a 11 směrnice 2013/33[...].“

8 Článek 29 odst. 1 a 2 téhož nařízení zní:

„1. „Přemístění žadatele [...] z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provádí [...], jakmile je to z praktického hlediska možné, avšak nejpozději šest měsíců od přijetí žádosti jiným členským státem o převzetí dotýcné osoby nebo o její přijetí zpět nebo od vydání konečného rozhodnutí o opravném prostředku nebo o přezkumu, pokud má podle čl. 27 odst. 3 odkladný účinek.

[...]

2. Pokud k přemístění nedojde během šestiměsíční lhůty, příslušnému členskému zanikne jeho povinnost převzít nebo přijmout dotýcnou osobu zpět a příslušným státem se stává dožadující členský stát. Tato lhůta může být prodloužena nejvýše na jeden rok, pokud přemístění nemohlo být uskutečněno z důvodu uvěznění dotýcné osoby, nebo až na 18 měsíců, pokud je dotýcná osoba na útěku.“

Švédské právo

- 9 Podle ustanovení § 8 kapitoly 1 utlänningslag (cizinecký zákon, SFS, 2005, č. 716) musí být tento zákon používán v každém jednotlivém případě takovým způsobem, aby svoboda cizince nebyla omezována více, než je nezbytné.
- 10 Ustanovení § 9 kapitoly 1 tohoto zákona stanoví, že se ustanovení upravující vyhoštění a správní vyhoštění použijí obdobně i na rozhodnutí o přemístění podle nařízení Dublin III.
- 11 Ustanovení § 1 kapitoly 10 téhož zákona dovoluje zajistit cizince ve věku alespoň 18 let, je-li to nezbytné pro přípravu výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pro jeho provedení.
- 12 Ustanovení § 4 kapitoly 10 cizineckého zákona stanoví, že zajištění cizince za účelem výkonu rozhodnutí podle druhého pododstavce bodu 3 § 1 nesmí trvat déle než dva měsíce, neexistují-li závažné důvody pro delší lhůtu, a uvádí, že v případě, že takové závažné důvody existují, nesmí

zajištění cizince přesáhnout tři měsíce. Je-li pravděpodobné, že výkon rozhodnutí o přemístění bude trvat déle z důvodu nedostatečné spolupráce ze strany cizince nebo proto, že dochází k průtahům při získávání potřebných dokumentů, může zajištění trvat až dvanáct měsíců.

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 13 Mohammad Khir Amayry podal žádost o mezinárodní ochranu ve Švédsku dne 19. prosince 2014.
- 14 Z ověření v databázi Eurodac vyplynulo, že dotyčný vstoupil na území Itálie dne 6. prosince 2014 a že již požádal o tuto ochranu v Dánsku dne 17. prosince 2014, takže úřad dne 15. ledna 2015 požádal italské úřady o přijetí M. Khir Amayryho zpět.
- 15 Italské orgány této žádosti o převzetí vyhověly dne 18. března 2015.
- 16 Dne 2. dubna 2015 úřad zamítl žádost M. Khir Amayryho o povolení pobytu včetně žádosti o mezinárodní ochranu, zastavil řízení týkající se určení jeho statusu a rozhodl o přemístění dotyčného do Itálie. Úřad kromě toho vzhledem k názoru, k němuž dospěl, a sice že u dotyčného existuje vážné nebezpečí útěku, rozhodl o jeho zajištění.
- 17 M. Khir Amayry tato rozhodnutí úřadu napadl před Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen (správní soud s místem jednání ve Stockholmu rozhodující v otázkách imigrace, Švédsko). V návaznosti na toto odvolání úřad rozhodl o odkladu výkonu rozhodnutí o přemístění.
- 18 Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen (správní soud s místem jednání ve Stockholmu rozhodující v otázkách imigrace) dne 29. dubna 2015 toto odvolání zamítl mimo jiné s tím, že v případě propuštění M. Khir Amayryho ze zajištění existuje nebezpečí, že uprchne, bude se vyhýbat výkonu rozhodnutí nebo jej bude jiným způsobem mařit. M. Khir Amayry podal proti tomuto rozsudku odvolání k předkládajícímu soudu.
- 19 Dne 8. května 2015 bylo rozhodnutí o přemístění vykonáno. M. Khir Amayry se poté vrátil do Švédska, kde dne 1. června 2015 podal novou žádost o mezinárodní ochranu.
- 20 Dne 30. července 2015 předkládající soud odmítl odvolání proti části prvostupňového rozsudku Förvaltningsrätten i Stockholm – Migrationsdomstolen (správní soud s místem jednání ve Stockholmu rozhodující v otázkách imigrace), která se týkala přemístění, naopak v části týkající se otázky zajištění odvolání připustil.
- 21 Za těchto podmínek se Kammarrätten i Stockholm – Migrationsöverdomstolen (odvolací správní soud ve Stockholmu, rozhodující v otázkách migrace, Švédsko) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
 - „1) Může být v případě, že žadatel o azyl v době, kdy příslušný členský stát vyhoví žádosti o jeho převzetí, není zajištěn, avšak je zajištěn později – protože teprve později je usouzeno, že existuje vážné nebezpečí jeho útěku – lhůta šesti týdnů uvedená v čl. 28 odst. 3 nařízení [Dublin III] počítána ode dne jeho zajištění, nebo má být počítána od jiného okamžiku, a pokud ano, od kterého?
 - 2) Brání článek 28 nařízení [Dublin III] v případě, že žadatel o azyl není zajištěn v době, kdy příslušný členský stát vyhoví žádosti o jeho převzetí, použití takových vnitrostátních právních předpisů, jako jsou švédské předpisy, podle kterých nesmí být cizinec zajištěn za účelem výkonu rozhodnutí po dobu delší než dva měsíce, neexistují-li závažné důvody pro to, aby byl zajištěn po delší dobu, a pokud takové závažné důvody existují, může být cizinec zajištěn po dobu nejvýše tří měsíců,

případně nejvýše po dobu dvanácti měsíců, je-li pravděpodobné, že výkon rozhodnutí bude trvat déle, a to z důvodu nedostatečné spolupráce ze strany cizince nebo proto, že dochází k průtahům při získávání potřebných dokumentů?

- 3) Je-li řízení o výkonu rozhodnutí obnoveno poté, co skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum (viz čl. 27 odst. 3 nařízení [Dublin III]), začíná běžet nová lhůta šesti týdnů k výkonu rozhodnutí o přemístění, nebo má být tato lhůta zkrácena, například o počet dnů, po které byla dotčená osoba již zajištěna poté, co příslušný členský stát vyhověl žádosti o její převzetí či přijetí zpět?
- 4) Má nějaký význam skutečnost, že žadatel o azyl, který podal odvolání proti rozhodnutí o přemístění, sám nepožádal o odklad výkonu rozhodnutí o přemístění, dokud nebude rozhodnuto o jeho odvolání (viz čl. 27 odst. 3 písm. c) a odst. 4 nařízení [Dublin III])?“

K předběžným otázkám

K první a druhé otázce

- 22 Podstatou první a druhé otázky předkládajícího soudu, kterými je namístě se zabývat společně, je, zda musí být článek 28 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená v původním řízení, která v situaci, kdy k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu došlo poté, co požádaný členský stát vyhověl žádosti o převzetí, stanoví, že v jeho zajištění lze v zásadě pokračovat po dobu nejdéle dvou měsíců, po dobu nejdéle tří měsíců, pokud existují závažné důvody pro delší dobu jeho zajištění, a po dobu nejdéle dvanácti měsíců, je-li pravděpodobné, že provádění tohoto přemístění bude trvat déle z důvodu nedostatečné spolupráce ze strany dotčeného nebo proto, že dochází k průtahům při získávání potřebných dokumentů.
- 23 Z článku 8 odst. 1 směrnice 2013/33 vyplývá, že nikdo nesmí být zadržen pouze proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu.
- 24 Článek 8 odst. 3 písm. f) této směrnice stanoví možnost zajistit žadatele o mezinárodní ochranu v souladu s článkem 28 nařízení Dublin III.
- 25 Z článku 28 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III vyplývá, že členské státy nezajistí osobu za účelem jejího přemístění pouze proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení, ale naproti tomu za určitých podmínek mohou osobu zajistit, existuje-li vážné nebezpečí útěku této osoby.
- 26 Tato možnost je upravena zejména v čl. 28 odst. 3 téhož nařízení, který v prvním pododstavci uvádí, že zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění.
- 27 Článek 28 odst. 3 druhý a třetí pododstavec nařízení Dublin III stanoví za účelem zpřesnění této zásady konkrétní lhůty pro podání žádosti o převzetí nebo přijetí zpět a pro provedení přemístění. Z článku 28 odst. 3 čtvrtého pododstavce tohoto nařízení kromě toho vyplývá, že v případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty, nesmí být osoba dále zajištěna.
- 28 Pokud jde o lhůtu pro provedení přemístění je v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, kdy žádosti o převzetí bylo vyhověno ještě před zajištěním dotčeného, jedinou relevantní lhůtou lhůta uvedená v čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce uvedeného nařízení, jehož znění samo o sobě neumožňuje určit, zda se toto ustanovení uplatní na všechny situace, ve kterých je osoba

zajištěna, do doby, než bude přemístěna, nebo pouze na situace, kdy je osoba již zajištěna a nastane jedna ze dvou událostí uvedených v tomto ustanovení, a sice je vyhověno žádosti o převzetí či přijetí nebo končí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum proti rozhodnutí o přemístění.

- 29 Z ustálené judikatury Soudního dvora však vyplývá, že pro výklad ustanovení unijního práva je třeba vzít v úvahu nejen jeho znění, ale i jeho kontext a cíle sledované právní úpravou, jejíž je součástí (rozsudek ze dne 19. prosince 2013, Koushkaki, C-84/12, EU:C:2013:862, bod 34 a citovaná judikatura).
- 30 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že řízení týkající se převzetí a přijetí zpět upravená v nařízení Dublin III mají v konečném důsledku za cíl umožnit přemístění státního příslušníka třetí země do členského státu, který je určen na základě tohoto nařízení jako příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, kterou podal tento státní příslušník.
- 31 V rámci těchto řízení se možnost zajistit za určitých podmínek dotyčnou osobu vztahuje, jak uvádí čl. 28 odst. 2 uvedeného nařízení, na zajištění jejího přemístění, čímž se má zabránit tomu, že uvedená osoba uprchne nebo se bude vyhýbat výkonu případného rozhodnutí o jejím přemístění.
- 32 Zvolení takové lhůty pro přemístění v délce šesti týdnů, jako je lhůta stanovená v čl. 28 odst. 3 třetím pododstavci téhož nařízení, nasvědčuje v tomto kontextu tomu, že unijní normotvůrce měl za to, že k provedení přemístění zajištěné osoby může být zapotřebí takového časového období.
- 33 Vzhledem k tomu, že žádná ze lhůt stanovených v čl. 28 odst. 3 třetím pododstavci nařízení Dublin III neběží od okamžiku zajištění, mít za to, že se toto ustanovení použije na všechny situace, kdy je osoba zajištěna do doby jejího přemístění, by znamenalo, že zajištění musí nevyhnutelně skončit šest týdnů po vyhovění žádosti o převzetí nebo přijetí, i když k zajištění došlo až poté, co bylo žádosti vyhověno.
- 34 V takové situaci by zajištění do doby, než dojde k přemístění, tudíž nevyhnutelně trvalo méně než šest týdnů, a jakékoli zajištění by bylo dokonce vyloučeno, jakmile by uplynula lhůta šesti týdnů od uvedeného vyhovění žádosti.
- 35 Členský stát by k provedení přemístění měl za takových okolností oprávnění iniciovat zajištění dotyčné osoby pouze během krátkého časového úseku z doby šesti měsíců, která je mu přiznána v čl. 29 odst. 1 a 2 nařízení Dublin III, a to i v případě, kdy se nebezpečí útěku odůvodňující zajištění projeví až později.
- 36 Navíc čl. 29 odst. 2 tohoto nařízení sice stanoví, že lhůta pro přemístění může být prodloužena nejdéle na osmnáct měsíců, pokud je dotyčná osoba na útěku, avšak osoba, která by byla na útěku po dobu alespoň šesti týdnů, by již nemohla být zajištěna v případě, že by byla znovu k dispozici příslušným orgánům.
- 37 Vzhledem k výše uvedenému je patrné, že výklad navrhaný v bodě 33 tohoto rozsudku by tedy mohl výrazně omezit účinnost řízení upravených uvedeným nařízením, a mohl by podněcovat dotyčné osoby k útěku s cílem vyhnout se jejich přemístění do příslušného státu, čímž by bylo zmařeno uplatňování zásad a řízení téhož nařízení (obdobně viz rozsudky ze dne 17. března 2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, bod 52, a ze dne 25. ledna 2017, Vilkas, C-640/15, EU:C:2017:39, bod 37).
- 38 Tento výklad by ani nebyl koherentní s úmyslem unijního normotvůrce vyjádřeným v bodě 20 odůvodnění nařízení Dublin III, kterým bylo povolit zajištění a současně omezit jeho trvání, jelikož by vedl k omezení nebo vyloučení zajištění nikoliv s ohledem na dobu zajištění dotyčné osoby, ale s ohledem na dobu, která uplynula od vyhovění žádosti o převzetí či přijetí zpět ze strany jiného členského státu.

- 39 Je tudíž třeba čl. 28 odst. 3 třetí pododstavec nařízení Dublin III vykládat v tom smyslu, že se v něm stanovená nejdelší doba šesti týdnů, v níž se musí uskutečnit přemístění zajištěné osoby, použije pouze v případě, kdy je dotyčná osoba již zajištěna a nastane jedna ze dvou událostí uvedených v tomto ustanovení.
- 40 Pokud tudíž dojde k zajištění dotyčné osoby do doby, než bude přemístěna, předtím než dožádaný členský stát vyhoví žádosti o převzetí, doba zajištění bude omezena jednou z přesně daných lhůt stanovených v čl. 28 odst. 3 tohoto nařízení, počítanou až ode dne, kdy případně skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 uvedeného nařízení.
- 41 I když v nařízení Dublin III není stanovena maximální doba zajištění, platí nicméně, že takové zajištění musí být zaprvé v souladu se zásadou uvedenou v čl. 28 odst. 3 prvním pododstavci tohoto nařízení, podle které musí být zajištění co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění.
- 42 Příslušný orgán dále musí podle čl. 28 odst. 4 uvedeného nařízení dodržet ustanovení směrnice 2013/33, která vymezují zajištění a záruky žadatelů o mezinárodní ochranu, zejména čl. 9 odst. 1 tohoto nařízení, z něhož vyplývá, že správní řízení týkající se důvodů zajištění musí být vedena s náležitou péčí.
- 43 A konečně tento orgán musí vzít v úvahu článek 6 Listiny základních práv Evropské unie, jelikož čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III stanoví omezení výkonu základního práva na svobodu a bezpečnost (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 15. února 2016, N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, bod 49, a ze dne 15. března 2017, Al Chodor, C-528/15, EU:C:2017:213, bod 36).
- 44 V tomto kontextu je tak na příslušném orgánu, aby pod dohledem vnitrostátních soudů vedl řízení o přemístění náležitě a neprodlužoval zajištění na dobu přesahující čas nezbytný pro toto řízení, který se posuzuje s ohledem na konkrétní požadavky uvedeného řízení v každém jednotlivém případě (obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, body 58 a 59).
- 45 Dotyčná osoba by ani neměla být zajištěna po dobu značně přesahující šest týdnů, během nichž mohlo být přemístění platně provedeno, jelikož z čl. 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III vyplývá, že tato lhůta je především s ohledem na zjednodušenou povahu postupu pro přemístění mezi členskými státy, který je upraven tímto nařízením, v zásadě dostatečná k tomu, aby příslušné orgány přemístění provedly (obdobně viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Lanigan, C-237/15 PPU, EU:C:2015:474, bod 60).
- 46 Vzhledem k tomu, že okolnost, že k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu došlo až poté, co dožádaný členský stát vyhověl žádosti o převzetí, nemůže činit přemístění žadatele zvláště obtížným, přesahuje zajištění po dobu tří nebo dvanácti měsíců, během nichž mohlo být přemístění platně provedeno, dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění.
- 47 Délka zajištění v délce dvou měsíců nemůže být naopak v takové situaci s ohledem na prostor pro uvážení, který je přiznán členským státům pro přijetí opatření k provedení unijních právních předpisů, považována za nadměrně nepřiměřenou, nicméně je třeba, aby příslušný orgán pod dohledem vnitrostátních soudů ověřil její přiměřenost s ohledem na vlastnosti každého jednotlivého případu.
- 48 Avšak v případě, že poté co došlo k zajištění, skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 nařízení Dublin III, nelze v tomto zajištění podle čl. 28 odst. 3 třetího a čtvrtého pododstavce tohoto nařízení pokračovat déle než šest týdnů od tohoto data.

- 49 Z výše uvedeného vyplývá, že článek 28 nařízení Dublin III ve spojení s článkem 6 Listiny základních práv, musí být vykládán v tom smyslu, že:
- nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která v situaci, kdy k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu došlo poté, co dožádaný členský stát vyhověl žádosti o převzetí, stanoví, že v tomto zajištění lze pokračovat po dobu nejdéle dvou měsíců, pokud délka zajištění nepřesáhne čas nezbytný k řízení o přemístění, který se posuzuje s ohledem na konkrétní požadavky tohoto řízení v každém jednotlivém případě, a případně pokud tato délka nepřesáhne šest týdnů od data, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum, a
 - brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která v takové situaci umožňuje, aby se pokračovalo v uvedeném zajištění po dobu tří nebo dvanácti měsíců, během nichž mohlo být přemístění platně provedeno.

Ke třetí otázce

- 50 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že je třeba od lhůty šesti týdnů počítané od okamžiku, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum založený tímto ustanovením, odečíst počet dnů zajištění dotyčné osoby poté, co členský stát vyhověl žádosti o převzetí nebo přijetí zpět.
- 51 Je třeba připomenout, že čl. 28 odst. 3 třetí pododstavec nařízení Dublin III stanoví, že pokud je osoba zajištěna podle článku 28 tohoto nařízení, přemístění se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od vyhovění žádosti o převzetí či přijetí zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 uvedeného rozhodnutí.
- 52 Ze znění článku 28 téhož nařízení vyplývá, že toto ustanovení stanoví dvě odlišné šestitýdenní lhůty, aniž uvádí, zda musí být tyto lhůty dodrženy, či zda musí být délka druhé lhůty v určitých případech krácena.
- 53 Tento výklad je podepřen funkcí přiznanou těmto lhůtám unijním normotvůrcem.
- 54 I když lhůty stanovené v článku 28 odst. 3 třetím pododstavci nařízení Dublin III mají za následek na základě čl. 28 odst. 3 čtvrtého pododstavce tohoto nařízení omezení maximální doby trvání zajištění, nemění to nic na tom, že mají za cíl určit období, během kterého musí být přemístění provedeno, a že tak v určitých případech nahrazují lhůty v zásadě zavedené za tímto účelem v čl. 29 odst. 1 uvedeného nařízení.
- 55 Dokud má odvolání nebo žádost o přezkum podaná proti rozhodnutí o přemístění odkladný účinek, je pojmově nemožné provést přemístění, což je důvod k tomu, proč lze lhůtu stanovenou k tomuto účelu začít počítat v tomto případě teprve tehdy, když je budoucí realizace přemístění v zásadě dohodnutá a zbývá vyřešit pouze způsob provedení přemístění, a to ode dne, kdy skončil tento odkladný účinek (obdobně viz rozsudek ze dne 29. ledna 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, bod 45).
- 56 V takové situaci musí oba členské státy čelit při organizaci přemístění stejným praktickým obtížím, kterým by musely čelit, i kdyby přemístění mohlo být provedeno okamžitě po vyhovění žádosti o převzetí nebo přijetí, a tudíž by měly mít k dispozici tutéž lhůtu šesti týdnů k vyřešení praktických podmínek přemístění a jeho provedení (obdobně viz rozsudek ze dne 29. ledna 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, body 43 a 44).

- 57 Okolnost, že dotyčná osoba byla zajištěna již v okamžiku, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum, nemůže sama o sobě významně ulehčit přemístění, neboť dotčené členské státy nemohou řešit praktické podmínky přemístění, když o něm není po věcné stránce definitivně rozhodnuto ani není *a fortiori* rozhodnuto o jeho datu.
- 58 Kromě toho v případech, kdy dotyčná osoba podala odvolání nebo žádost o přezkum až několik týdnů poté, co byla zajištěna, by případné zkrácení druhé lhůty stanovené v čl. 28 odst. 3 třetím pododstavci nařízení Dublin III na počet dnů zajištění osoby, mohlo příslušné orgány v praxi zbavit jakékoliv možnosti provést přemístění před tím, než ukončí zajištění, a mohlo by tak dotčenému orgánu zabránit v účinném využití možnosti upravené unijním normotvůrcem, a sice provést zajištění dotyčné osoby s cílem vyvarovat se vážnému nebezpečí útěku této osoby.
- 59 Na třetí otázku je proto třeba odpovědět tak, že čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že od lhůty šesti týdnů počítané od okamžiku, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum založený tímto ustanovením, není třeba odečíst počet dnů zajištění dotyčné osoby, ke kterému došlo poté, co členský stát vyhověl žádosti o převzetí nebo přijetí zpět.

Ke čtvrté otázce

- 60 Podstatou čtvrté otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III vykládán v tom smyslu, že se lhůta šesti týdnů počítaná od okamžiku, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum založený tímto ustanovením, použije také tehdy, když dotyčná osoba výslovně o odklad výkonu rozhodnutí nepožádala.
- 61 Z článku 28 odst. 3 třetího pododstavce nařízení Dublin III vyplývá, že druhá lhůta pro provedení přemístění založená tímto ustanovením začíná běžet od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení.
- 62 Jak bylo konstatováno v bodě 55 tohoto rozsudku, cílem tohoto pravidla je poskytnout příslušnému orgánu dostatečnou lhůtu k provedení přemístění zajištěné osoby při zohlednění skutečnosti, že pokud má odvolání nebo žádost o přezkum podaná proti rozhodnutí o přemístění odkladný účinek, lze přemístění provést, až když tento odkladný účinek skončil.
- 63 Je tedy třeba zdůraznit, že je v této souvislosti určující okolnost, že odvolání nebo žádosti o přezkum je přiznán odkladný účinek, jelikož brání přemístění, aniž rozhodující roli hraje skutečnost, zda dotyčná osoba předtím podala či nepodala žádost o odklad rozhodnutí o přemístění.
- 64 Je třeba ostatně konstatovat, že unijní normotvůrce odkázal na skončení odkladného účinku „podle čl. 27 odst. 3“ nařízení Dublin III, aniž činí rozdíl mezi členskými státy, které se rozhodly přiznat odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum *ex lege* na základě čl. 27 odst. 3 písm. a) a b) tohoto nařízení, a členskými státy, které se rozhodly, že přiznání tohoto odkladného účinku podřídí soudnímu rozhodnutí vydanému v tomto smyslu na žádost dotyčné osoby na základě čl. 27 odst. 3 písm. c) uvedeného nařízení.
- 65 V této souvislosti je třeba připomenout, že unijní normotvůrce neměl v úmyslu obětovat soudní ochranu žadatelů o mezinárodní ochranu požadavku urychleného vyřízení žádostí o mezinárodní ochranu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 7. června 2016, Ghezelbash, C-63/15, EU:C:2016:409, bod 57).
- 66 Z toho vyplývá, že členské státy, které chtěly posílit soudní ochranu žadatelů tím, že přiznaly odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum proti rozhodnutí o přemístění *ex lege*, nemohou být ve jménu dodržení požadavku urychleného vyřízení žádostí o azyl stavěny do méně výhodné situace, než je situace členských států, které nepovažovaly za nutné tak učinit. Taková situace by nastala, kdyby

prvně uvedené členské státy nemohly mít dostatek času pro provedení přemístění, když je dotyčná osoba zajištěna a rozhodla se podat odvolání (obdobně viz rozsudek ze dne 29. ledna 2009, Petrosian, C-19/08, EU:C:2009:41, body 49 a 50).

- 67 Článek 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajiště neodkazuje přímo na situaci upravenou v čl. 27 odst. 4 tohoto nařízení, kdy odklad výkonu rozhodnutí o přemístění nevyplyvá *ex lege* nebo ze soudního rozhodnutí, ale je založeno na rozhodnutí přijatém příslušným orgánem.
- 68 Nicméně v takovém případě se dotyčná osoba nachází v situaci zcela srovnatelné se situací osoby, jejímuž odvolání nebo žádosti o přezkum byl přiznán odkladný účinek podle čl. 27 odst. 3 uvedeného rozhodnutí.
- 69 Za těchto okolností se jeví, že i tehdy může být zajištění jednak stále nezbytné, dokud nebude znám výsledek řízení o odvolání nebo žádosti o přezkum, a jednak by nebylo odůvodněné prodloužit zajištění na dobu více než šesti týdnů po vydání konečného rozhodnutí o odvolání nebo žádosti o přezkum.
- 70 Rovněž z důvodu podobnosti výrazů použitých v čl. 28 odst. 3 třetím pododstavci a čl. 29 odst. 1 prvním pododstavci nařízení Dublin III a z důvodu, že cílem obou těchto ustanovení je určit období, během něhož musí být přemístění provedeno, by měl být obvykle použit restriktivní výklad na obě tato ustanovení, v nichž se hovoří pouze o odkladném účinku vyplývajícím z čl. 27 odst. 3 tohoto nařízení.
- 71 Takový výklad by tudíž podle čl. 29 odst. 1 uvedeného nařízení znamenal, že, pokud příslušný orgán použije možnost stanovenou v čl. 27 odst. 4 téhož nařízení ve prospěch osoby, která není zajištěna, musí se lhůta pro provedení přemístění přesto počítat od okamžiku vyhovění žádosti o převzetí nebo přijetí žadatelů zpět ze strany jiného členského státu. Takový výklad by tedy v praxi do značné míry zbavoval toto ustanovení užitečného účinku, protože by nemohlo být použito bez rizika, že bude bránit realizaci přemístění ve lhůtách stanovených nařízením Dublin III.
- 72 Je rovněž třeba zdůraznit, že uvedený výklad nelze upřednostnit ani z důvodu, že by lépe chránil svobodu a bezpečnost dotyčné osoby. Opačný výklad totiž nevede k rozšíření možností pokračovat v zajištění, ale zaručuje, že na maximální dobu zajištění bude v každém případě, v němž se toto zajištění prodlouží z důvodu odkladného charakteru odvolání nebo žádosti o přezkum, použita přesně určená lhůta.
- 73 S ohledem na výše uvedené je třeba na čtvrtou otázku odpovědět tak, že čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III musí být vykládán v tom smyslu, že se lhůta šesti týdnů počítaná od okamžiku, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum založený tímto ustanovením, použije i tehdy, když dotyčná osoba o odklad výkonu rozhodnutí o přemístění výslovně nepožádala.

K nákladům řízení

- 74 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (třetí senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 28 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, ve spojení s článkem 6 Listiny základních práv Evropské unie, musí být vykládán v tom smyslu, že:
 - nebrání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která v situaci, kdy k zajištění žadatele o mezinárodní ochranu došlo poté, co dožádaný členský stát vyhověl žádosti o převzetí, stanoví, že v tomto zajištění lze pokračovat po dobu nejdéle dvou měsíců, pokud délka zajištění nepřesáhne čas nezbytný k řízení o přemístění, který se posuzuje s ohledem na konkrétní požadavky tohoto řízení v každém jednotlivém případě, a případně pokud tato délka nepřesáhne šest týdnů od data, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum, a
 - brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení, která v takové situaci umožňuje, aby se pokračovalo v uvedeném zajištění po dobu tří nebo dvanácti měsíců, během nichž mohlo být přemístění platně provedeno.
- 2) Článek 28 odst. 3 nařízení č. 604/2013 musí být vykládán v tom smyslu, že od lhůty šesti týdnů počítané od okamžiku, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum založený tímto ustanovením, není třeba odečíst počet dnů zajištění dotyčné osoby, ke kterému došlo poté, co členský stát vyhověl žádosti o převzetí nebo přijetí zpět.
- 3) Článek 28 odst. 3 nařízení č. 604/2013 musí být vykládán v tom smyslu, že se lhůta šesti týdnů počítaná od okamžiku, kdy skončil odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum založený tímto ustanovením, použije také tehdy, když dotyčná osoba výslovně o odklad výkonu rozhodnutí nepožádala.

Podpisy.

i — Bod 41 tohoto znění byl po jeho prvním on-line zpřístupnění předmětem jazykové úpravy.